

အနုပညာ

ပန်း ဝိန်း လက်

အခန်း (၁)

"ရွတ် ... ရွတ် ... စောငယ် ... ဟိတ် ... စောငယ်ငယ်"

အသံသေးသေးနဲ့ တရွတ်ရွတ် ခေါ်နေတာကြောင့် စောငယ်ငယ် စာရေးနေရင်း စာသင်ခန်း ပြတင်းပေါက်ဘက် လှမ်းကြည့်မိသည်။ ။ ဟေမာက ပြတင်းပေါက် နားမှာ ကုန်းကုန်းကွကွ လုပ်ရင်း သူမနာမည်ကို ခပ်တိုးတိုး အော်လျက် လက်ယပ်ခေါ်နေ တာကြောင့် စောငယ် အလန့်တကြားဖြင့် သူမ လက်ညှိုးကို နှုတ်ခမ်းပေါ် ထောင်တင်ကာ ရှူးခနဲ လုပ်ပြလိုက်ပြီး အတန်းရှေ့တွင် ဆရာမ စာရေးနေကြောင်း ဟေမာ သိစေရန် လက်ညှိုးညွှန်ပြကာ ခဏစောင့်ပေးဖို့ လက်ကာ ပြလိုက်၏။

သိပ်မကြာခင်မှာပင် ဆရာမက ရှင်းပြစရာ ရှိသည် များကို ရှင်းပြပြီး တချို့တစ်ဝက်အား အိမ်စာအဖြစ် ပေးကာ နောက်တစ်ချိန် အတန်းဝင်မည့် ဆရာမလာခင် စာသင်ခန်း အတွင်းမှ ထွက်သွားလေသည် ...။ ဆရာမ ထွက်သွားသည် နှင့် စားပွဲပေါ်တွင် ပြန့်ကျဲလျက် ရှိသော စာရေး ကိရိယာတချို့နှင့် စာအုပ်များကို ကပျာကယာ လွယ်အိတ်ထဲ သိမ်းကျုံးထည့်၍ လွယ်အိတ်လွယ်၊ ထမင်းချိုင့်ဆွဲကာ အခန်းရှေ့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

"မြန်မြန်လာစမ်းပါ ... စောငယ်ရယ်"

"ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဇွတ်ဖြစ်နေတာလဲ ဟေမာ ...၊ ဆရာမ စာသင်တာ မပြီးသေးတာ ငါဘယ်လို ထွက်လာလို့ ရမလဲ ... ဆရာမ ထွက်သွားတဲ့ အထိ စောင့်ရသေးတာ ပေါ့ဟယ် ..."

"အေးပါ ... ကဲ ... ကဲ ... တခြားလူတွေ မမြင်တုန်း ငါတို့ သွားရအောင် လာ ... လာ"

"အေး ... အေး"

နှစ်ယောက်သား တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် ပြော၍ လှည့်ထွက်မည် ပြုစဉ်
"ဒါက ဘယ်ကိုလဲ"

"ဟင်"

"ဟို ... ဆရာမ"

ရုတ်တရက် မျက်စိရှေ့တွင် ဘွားခနဲ ပေါ်လာပြီး ဆရာမ ဒေါ်မူမူ ဆွေ အမေးကြောင့် ဟေမာနဲ့ စောငယ် နှစ်ယောက်လုံး ကြက်သေသေ ကာ ချက်ချင်းမဖြေနိုင်။ ကြောက်လွန်း၍ နူးတွေတောင် တုန်နေလေပြီ။ သူမတို့ နှစ်ယောက်လုံး ခေါင်းငုံ့ထားကာ ဘယ်လို ရှင်းပြရမလဲ အပြေး အလွှား စဉ်းစား နေလေသည် ။

"ဆရာမ မေးနေတယ်လေ ... လွယ်အိတ်တွေ လွယ်ပြီး ဘယ်ကို သွားကြမလို့လဲ"

ဆရာမ အသံက ဒေါသသံ မပါဘဲ မေးနေသော်လည်း ခိုးစားတုန်း လူမိသွားသလို ဖြစ်သွားတာကြောင့် ဟေမာရော စောငယ်ပါ ခြေဖျား လက်ဖျားတွေ အေးစက်ကာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သူဖြေငါဖြေ လက်တို့ နေကြလေသည် ။

"ဟေမာ ..."

ဆရာမ စိတ်မရှည်သလို ခေါ်လိုက် တာကြောင့် ဟေမာ မရဲတရဲဖြင့် ခေါင်းလေး မော့လာကာ ဆရာမကို မျက်လုံး လှန်ကြည့်၏။

"ဟို ... ဆရာမ ... သူ ... သူ ... စောငယ်လေ ... အရေးတကြီး ကိစ္စရှိ လို့ အိမ်ပြန် ကြမလို့ ပါ"

ဟေမာတို့ တော့ လုပ်ပြီ...။ နှစ်ဦး သဘောတူ အတန်းလစ်ဖို့ ကြိုး စားခဲ့ကြတာ ... သူလည်း ကြံရာပါ ... ဒါကို ဆရာမမိအောင် ကြောက် ချေးတက်ပြီး စောငယ်နာမည် သုံးတာ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန် လွန်း တယ် ...။ သူကိုယ်တိုင် အတန်းမတက် ချင်တာကျ ထည့်မပြော ...။ သူမ အပြစ်လွှတ်အောင် ရုန်းနေတာ...။

စောငယ် စိတ်ပျက်လက်ပျက် မျက်မှောင်တစ်ချက် ကြုတ်၍ ကျွတ်ခ နဲ့ စုတ်သပ်မိ၏။ ငုံ့ထားတဲ့ ခေါင်းတော့ မမော့သေး ...။

"ဟင် ... အတန်းချိန်မှ မပြီးသေးတာ၊ နောက်ထပ် ဆရာတစ် ယောက် ဝင်ဖို့ ကျန်သေးတယ်မလား ဒီအခန်းက"

"ဟုတ် ... ဟိုလေ ... အဲဒီချိန်ထိ စောင့်မရလို့ တဲ့ "

ဆရာမက ချက်ချင်း စောငယ်ဘက်ကို အကြည့်ရွှေ့ကာ

"စောငယ် ... သူပြောတာ ဟုတ်သလား၊ သမီးကိစ္စဆို ဘာလို့ ဝင်မ ပြောတာလဲ၊ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပါ စာသင်ချိန် မပြီးမချင်း ... ကျောင်းမ ဆင်းသေးပဲ ကိုယ့်သဘော အတိုင်း အိမ်ပြန်လို့ မရဘူး၊ အခု အချိန်ပို သ င်တာလဲ သမီးတို့ အတွက်ပဲ မဟုတ်လား"

စောငယ်က ခေါင်းငုံ့နေရာမှ ဆရာမကို မော့ကြည့်ကာ မပွင့်တပွင့် အသံဖြင့်

"သမီး ... ပြန်မှ ဖြစ်မှာ မို့လို့ ပါ"

"ဆရာမတို့ တောင် မပြန်သေးတာ"

"သမီးကို ပြန်ခွင့်ပြုပါ"

"ပြန်ပါ ... ခွင့်ပြုပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အချိန်ပို သင်ချိန်ပြီးမှ ..."

"ဆရာမ..."

"ကဲ ... တော်ပြီ အခန်းထဲ ပြန်ဝင် ... နောက်သင်မဲ့ ဆရာမလာခင် ကျက်စရာ ရှိတာကျက်၊ မှတ်စရာရှိတာ မှတ်နေ ... သွား ... ဝင်တော့"

စောငယ် ထပ်ပြီး စောဒက တက်ချင် ပါသော်လည်း ဆရာမကို ကြောက်တာမို့ မပြောဖြစ်တော့ပဲ စာသင်ခန်းထဲ လှည့်ပြန်ဝင်ခဲ့ရ၏။ စောငယ် ဝင်သွားတော့ ဟေမာက ကျောပိုးအိတ် လက်ကိုင်ကြိုးကို ရင် ဘတ်မှာ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖိကပ်ကိုင်၍ ခေါင်းလေးငုံကာ ဆရာမရှေ့ က ထွက်သွားရန် ခြေလှမ်း စလိုက်သည် ။

"ဟေမာ ... သမီးက ဘယ်လဲ"

"ဟို ... ဒီနေ့ အချိန်ပို အင်္ဂလိပ်စာတွေက သမီးနားလည်လို့ မတက် တော့ပဲ အိမ်ပြန်မလို့ ပါ ..."

"ဪ ... ကဲ ဘာတွေ သမီးနားလည်လဲ၊ ဆရာမကို ပြောပြပါဦး"

သွားပြီ... တကယ် ခက်ပါပြီ ...။ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ဟေမာ အင်္ဂလိပ်စာ သိပ်နားမလည် ...။ အချိန်ပို မတက် ချင်တာကြောင့် မနက်က တည်းက မတက်တော့ဘူးဟု တွေးထားတာမို့ ခုလို ဆရာမကို လိမ် လိုက်မိတာ။ သူမကို ပြုံးပြလျက် စူးစိုက် ကြည့်နေသော ဆရာမ အကြည့်ကို ရှောင်ဖယ်ပြီး သက်ပြင်းမောလေး ကြိတ်ချကာ ...

"သမီး အခန်းထဲ ဝင်ပါတော့မယ်"

ဒေါ်မူမူဆွေ လက်ပိုက်ထားရာက လျော့တိလျော့ရဲ လျှောကျနေသော စာအုပ်တစ်ချို့ကို ပြန်ပြင်ပိုက်ပွေ့၍ ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ကာ အခန်းထဲ လှည့်ဝင်သွားသော ဟေမာကို ကြည့်ပြီးလျှင်

"သေချာ နားလည်အောင် လိုက်မှတ်ထား၊ နောက်နေ့ ပြန်မေးမယ်"

ဟေမာက အင်းမလုပ်၊ အဲမလုပ်၊ လေးတိလေးကန် ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် စာသင်ခန်းတွင်းက သူမ ထိုင်နေကျ ခုံလေးဆီကို သွားနေလေသည်။ စာငယ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လက်က နာရီလေးကို တကြည့်ကြည့်၊ တစ်စုံတစ်ခုကို စိတ်မရှည် ဒေါသ ဖြစ်နေသလို စားပွဲခုံပေါ်ဘောပင်ကို ဘောစီကြွေမတတ် တတောက်တောက် ခေါက်နေလေသည်။

အချိန်ပိုပြီးတာနဲ့ အရင်လို အေးအေးဆေးဆေး လမ်းမလျှောက် နိုင်တော့ပဲ စာငယ် တစ်ယောက် ဝုန်းဒိုင်းကြဲ ပြေးရတော့သည်။ ပြေးနေရင်း လက်ကနာရီလေး မြှောက်ကြည့် လိုက်တော့ နာရီလက်တံ ရှည်လေးက ၃နာရီထိုးဖို့ ဆိုင်းပြင်နေလေပြီ။ ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်မိကာ ပြေးနေသော သူမ ခြေထောက်တွေကို ပိုမြန်အောင် အားထည့်မိသည်။ ကျောင်းနဲ့ ဆိုင်က သိပ်မဝေးတာ တော်ပါသေးရဲ့ ...။

ခုရက်ပိုင်းတွေ ကျောင်းက အချိန်ပို ခေါ်သင်နေတာ ဘာသာတိုင်း သူမမှာ မတက်မနေရ ...။ မတက်လို့ လည်း မရ လပတ်စာမေးပွဲမှာ ဘာသာရပ်တိုင်း လိုလို သူမရဲ့ ရမှတ်က ၃၀အထက် မတက် ...။ ရမှတ်

မကောင်းတဲ့ သူတွေကို အချိန်ပိုခေါ်ကာ ထပ်ပြီး ဂရုတစိုက် သင်ကြားပေးတဲ့ ဆရာတွေ၊ ဆရာမတွေရဲ့ စေတနာကို သူမ မမြင်နိုင်ပါ။ ခုချိန်မှာ သူမသိတာက လက်ရှိ လုပ်နေတဲ့ အလုပ်လေး မပြုတ်ဖို့ ။ ကျောင်းတက်ရင်း အလုပ်လုပ်ရတာမို့ အလုပ်တစ်ခု ရဖို့ မလွယ်မှန်းသာ သူမသိပါသည် ။ အခု သူမလုပ်နေတဲ့ စားသောက်ဆိုင်က သူဌေးက သူမကို သနားလို့ သာ နေ့ခင်းပိုင်း အလုပ် ခန့်ထားခြင်းသာ။ နောက်ထပ် ဒီလိုအလုပ်မျိုး ရဖို့ ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်။ ခုရက်ပိုင်း အလုပ်ဝင် နောက်ကျနေတာ ဆိုင်မန်နေဂျာရဲ့ မကျေနပ်တဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်တာ ခံရပေါင်း မနည်းတော့။ ဆိုင်ထဲ ဝင်လိုက်တာနဲ့ နောက်ဖေး အဝတ်လဲခန်းကိုသာ ဒုန်းစိုင်းသွား၍ ဆိုင်ယူနီဖောင်း ကပျာကယာ၊ အပြေးအလွှားလဲကာ ချွတ်ပြီးသား ကျောင်းဝတ်စုံကို ပလက်စတစ် အိတ်ထဲ သေချာသပ်သပ်ရပ်ရပ် ထည့်မနေ နိုင်တော့ပဲ လွယ်အိတ်ထဲသာ လုံးထွေးထည့်၍ အလုပ်လုပ်ရန် ထွက်လာခဲ့သည် ။

ကောင်တာနားမှာ ရပ်ကာ ဝန်ထမ်း တစ်ယောက်ကို စကားပြောနေသော မန်နေဂျာ အစ်ကိုကြီးကို မြင်တော့ သူမမှာ ခြေဖျား လက်ဖျားတွေ အေးစက်လျက် စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့်သာ လျှောက်နေရသည် ။ အစ်ကိုကြီးက စောငယ်ကို လှည့်ကြည့်၍

"စောငယ်ငယ်"

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ကိုကြီး"

"ဒီနေ့ တော်တော် နောက်ကျတယ်နော်၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

"ဟို ... ကျောင်းက အချိန်ပိုခေါ်လို့ တက်နေရလို့ ပါ"

"အမြဲ ဒီလို နောက်ကျနေမယ် ဆိုရင် မဖြစ်ဘူး စောငယ်ငယ်၊ ကိုကြီးမှာ လည်း သူဌေး ရှိသေးတယ်၊ ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ ကိစ္စကို သူ့ကို အမြဲ

တင်ပြ နေရတာ၊ ညီမလေး အခုလို အမြဲ နောက်ကျနေတာ ကိုကြီး အတွက်လည်း ပြဿနာရှိတယ်။ အလုပ်ချိန် အပြည့်မလုပ်နိုင်တဲ့ ဝန်ထမ်းကို လစာမဖြတ်ဖို့ ကိုကြီး လုပ်ပေးနေရတာ၊ ကြာတော့ ဘယ် ကောင်းမလဲ"

"တောင်းပန်ပါတယ် ကိုကြီးရယ်၊ ဟို ... ကျောင်းက အချိန်ပို မ တက်မနေရ ပြောလို့ ပါ"

"ဒီလိုဆို မနက်ဖြန်လည်း နောက်ကျဦးမှာ ပေါ့"

သူမ ခေါင်းလေး ငုံ့သွားကာ ဖြည်းညင်းစွာ ခေါင်းလေးညိတ်လျက်

"အင်း"

"ဒါဆိုရင် နောက်ကျတဲ့ အချိန်တွေ အတွက် မင်းလစာထဲက ဖြတ်ယူ ရလိမ့်မယ် စောငယ်ငယ်"

"မလုပ် ... မလုပ်ပါနဲ့ ၊ မဖြတ်ပါနဲ့ လားဟင် ... လစ်ဟာသွားတဲ့ အချိန်တွေ အတွက် ညဘက် အိုဗာတိုင်း ဆင်းပေးလို့ မရဘူးလား ... လ စာတော့ မဖြတ်ပါနဲ့ နော်"

ကိုကြီးက သူမရဲ့ တောင်းပန် တိုလျှိုးနေသော မျက်နှာ၊ မျက်ရည် စို့ နေသော မျက်ဝန်းအိမ် တို့ ကို ခေတ္တမျှ စိုက်ကြည့်ကာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည် ။ ဒီကလေးမလေးဟာ အသက်ငယ်ငယ် လေးနဲ့ ဘဝကို ဘာကြောင့် ခုလို ကြမ်းတမ်းစွာ ဖြတ်သန်း နေရပါသလဲ။ သူမဟာ မိဘတွေ မရှိ အဘိုးနဲ့ သာ နေရပါတယ် လို့ သာ သူသိထားပါသည် ။ ကျန်တဲ့ ကိစ္စတွေတော့ သူမသိ။ အလုပ် လုပ်ချင်လို့ ပါ၊ ကျောင်းလည်း တက်နေတာမို့ အချိန်ပိုင်း အလုပ်လေး ရရင် လုပ်ချင်ပါတယ်လို့ သူ့ဆီလာတုန်းက မျက်နှာငယ်လေးနှင့်။ ကိုယ့်ညီမလေး အရွယ်မို့ သနားကရုဏာ

သက်မိကာ သူမကို အလုပ်ပေးဖို့ သူဌေးကို သူကိုယ်တိုင် အာမခံ ပြော
ပေးခဲ့သည်။ ဒါကလည်း သူမဟာ ရိုးရိုးသားသားနဲ့ အလုပ်ကို ကြိုးကြိုး
စားစား လုပ်မည်ကို သူယုံကြည်တာလည်း ပါသည်။

"ကဲပါလေ ... ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ရှိပစေတော့၊ ဒါပေမဲ့ နောက်နေ့တွေ
နောက်ကျမယ်ဆို လစာထဲက ဖြတ်ရလိမ့်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ကိုကြီး ၊ နောက်မဖြစ်စေရပါဘူး"
